

Arrest

nr. 208 677 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 30 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. ZWART verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De bestreden beslissing betreft een asielzoeker aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend door een andere lidstaat van de Europese Unie, Bulgarije. Aldus werd de bestreden beslissing genomen op grond van het (oude) artikel 57/6/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat als volgt bepaalde:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend. De in het eerste lid bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag.”

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6 § 3, 3° van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“§3

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Een verzoek tot internationale bescherming van een persoon die reeds als vluchteling werd erkend in een andere Europese lidstaat, wordt niet in overweging genomen, thans niet-ontvankelijk verklaard, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. In de bestreden beslissing wordt op duidelijke en omstandige wijze gemotiveerd dat, ofschoon erkend wordt dat de situatie voor personen die er als vluchteling werden erkend moeilijk is, dat veiligheidsincidenten van xenofobe of racistische inslag of moeilijkheden van discriminatoire aard mogelijk zijn, en dat de toegang tot bepaalde voorzieningen problematisch kan zijn, verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Bulgarije.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het verwijzen naar algemene informatie, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker beperkt zich tot het op een algemene wijze verwijzen naar de algemene situatie van asielzoekers en vluchtelingen in Bulgarije zonder deze informatie concreet op zijn situatie te betrekken. In casu dient te worden vastgesteld dat uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker kosteloos in een opvangcentrum kon verblijven waar voedsel voor hem werd voorzien. Tevens blijkt dat hij in de zevental maanden dat hij in Bulgarije heeft verbleven, persoonlijk geen problemen ondervond. Bovendien verbleef verzoeker steeds in het opvangcentrum, ook al kreeg hij reeds een statuut toegekend, en heeft hij niet zelf naar andere huisvesting gezocht. Dat de levensomstandigheden in Bulgarije moeilijk zijn, betreffen problemen van louter van socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt nog dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Het overige betoog van verzoeker doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

3. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53

0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 juni 2018, voert verzoekende partij aan dat Bulgarije haar geen effectieve bescherming kan bieden en dat zij daar geen opvang, werk, medische verzorging en huisvesting kan vinden. Volgens verzoekende partij schendt Bulgarije artikel 3 van het EVRM omdat er geen opvang en steun is voor asielzoekers en personen die internationale bescherming hebben gekregen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in haar verzoekschrift aangehaalde argumentatie. Zij gaat echter niet concreet in op, minstens ontkracht, noch weerlegt zij de in de beschikking van 13 juni 2018 opgenomen grond, waarin dienaangaande o.a. wordt vastgesteld dat *“Verzoeker beperkt zich tot het op een algemene wijze verwijzen naar de algemene situatie van asielzoekers en vluchtelingen in Bulgarije zonder deze informatie concreet op zijn situatie te betrekken. In casu dient te worden vastgesteld dat uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker kosteloos in een opvangcentrum kon verblijven waar voedsel voor hem werd voorzien. Tevens blijkt dat hij in de zevental maanden dat hij in Bulgarije heeft verbleven, persoonlijk geen problemen ondervond. Bovendien verbleef verzoeker steeds in het opvangcentrum, ook al kreeg hij reeds een statuut toegekend, en heeft hij niet zelf naar andere huisvesting gezocht. Dat de levensomstandigheden in Bulgarije moeilijk zijn, betreffen problemen van louter van socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”*

De Raad benadrukt dat het feit dat de levensomstandigheden in Bulgarije moeilijk zijn, een problematiek van louter socio-economische aard betreft dewelke niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet valt. Bovendien dient erop gewezen dat verzoekende partij als vluchteling werd erkend in Bulgarije, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis* dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekende partij gebruik kan maken.

Verzoekende partij haar basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, zijn gegarandeerd. Haar levensomstandigheden kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij maakt aldus niet *in concreto* aannemelijk dat de bescherming die haar in Bulgarije wordt verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico loopt op vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS